מהו למינקט ומיכל מינייהו - כמאן(א) דשדיין בכדא דמי ושרינהו עומר או דלמא(ב) בטלינהו אגב ארעא? תיקו. אמר רבא אמר רב חסא: ③ בעי רבי אמי אונאה אין להם, ביטול מקח יש להם או אין להן? אמר ר"נ - הדר אמר רב חסא: פשיט ר' אמי "אונאה אין להם ביטול מקח יש להם" ר' יונה אמר *אהקדשות ר' ירמיה אמר אקרקעות ותרוייהו משמיה דר' יוחנן אמרו "אונאה אין להם ביטול מקח יש להן" מ"ד אהקדשות כ"ש אקרקעות מ"ד אקרקעות אבל אהקדשות לא כדשמואל *דאמר שמואל "הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל", תנן התם *אם היה קודש בעל מום יצא לחולין וצריך לעשות לו דמים א"ר יוחנן *"יצא לחולין" - דבר תורה "וצריך לעשות לו דמים" - מדבריהם ור"ל אמר אף "צריך לעשות לו דמים" - מן התורה" במאי עסקינן אילימא בכדי אונאה בהא לימא ר"ל "צריך לעשות לו דמים דבר תורה" והתנן *אלו דברים שאין להם אונאה הקרקעות והעבדים והשטרות וההקדשות אלא ביטול מקח, בהא לימא רבי יוחנן "צריך לעשות לו דמים מדבריהם" והא"ר יונה אהקדשות *{ורבי ירמיה אמר אקרקעות ותרוייהו} משמיה דר' יוחנן אמרי אונאה אין להם ביטול מקח יש להם Ⓘ לעולם בביטול מקח ואיפוך דרבי יוחנן לר"ל ודר"ל לרבי יוחנן במאי קמיפלגי בדשמואל דאמר שמואל "הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל" מר אית ליה דשמואל ומר לית ליה דשמואל איבעית אימא דכולי עלמא אית להו דשמואל והכא בהא קמיפלגי מר סבר שחיללו אין לכתחלה לא ומר סבר אפילו לכתחלה Ⓘⓘ איבעית אימא לעולם בכדי אונאה ולא תיפוך ובדרב חסדא קמיפלגי דאמר מאי "אין להם אונאה" - אינן בתורת אונאה

דאפי'

כל אלו דתנן באמ' (יותר משתות)

ולכן צריך לעשות לו דמים מן התורה

מהו למינקט מינייהו ומיכל · כלומר אגידולין דידהו לא מבעיא לן שהרי אפי' התיר עומר של אשתקד את הזרעים קודם שזרעו וזרעם קודם העומר ולא השרישו, הוו הגידולין אסורין עד שיבא עומר הבא, כי קא מיבעי ליה ללקוטי מן הזרעים שבקרקע ומיכל לאחר העומר: **ושרינהו עומר** · שהעומר מתיר את התלושין חדשי' של שנה זו ואת גידולין המחוברין שהשרישו: **או דלמא בטלינהו אגב ארעא** · וכקרקע בעלמא דמו ולא שייך עומר גבייהו למשרינהו: **בעי ר' אמי אונאה** · הא תנן לה במתניתין דאין להו לכל הנך דמתני': **ביטול מקח** · יותר משתות: **יש להן או אין להם** · מי אמרינן אל תונו (ויקרא כה) הוא דאימעוט והא לאו בכלל אונאה הוא אלא מקח טעות הוא או דלמא כיון דלאו דבר שבמדה הוא ולא אטעייה בדיבוריה, כשאר דין אונאה הוא: **ר' יונה ור' ירמיה** · מילתא באפי נפשייהו אמרי ולאו אדרבי אמי קיימי אלא ר' [ירמיה] אקרקעות ורבי [יונה] אהקדשות אמרי משמיה דר' יוחנן אונאה אין להם ביטול מקח יש להן: **מ"ד אהקדשות** · אמרה רבי יוחנן: **כ"ש** · דאקרקעות נמי אמר דכיון דאשמועינן דביטול מקח לאו בכלל אונאה הוא מהיכא אימעיט אי דהקדשות קחשיב ליה מקח טעות אע"ג דליכא טעות כלפי שמיא ואפ"ה אמרינן ביטול מקח כל שכן דלגבי חבריה דאיכא למימר טעה ואדעתא דהכי לא אקנייה כל שכן דהדר: **מ"ד אקרקעות** · אמרה: **אבל אהקדשות לא** · דאילו גבי הדיוט אמרינן טעה ואדעתא דהכי לא אקני אבל אהקדש ליכא למימר הכי וכיון דליתנהו בדין אונאה טעות נמי לא אמרינן בהו כדשמואל: **מחולל** · כדאמרן דאימעוט מאונאה וטעות נמי ליכא למימר בהו דמאן טעה: (ב) **תנן התם** · במסכת תמורה (דף כו:): **אם היה קודש בעל מום** · רישא דמתני' הכי האומר הרי זו תחת זו, זו תמורת זו, זו חלופי זו, הרי זו תמורה, "זו מחוללת על זו" לא אמר כלום שאין קרבן תמים מתחלל, ואם היה קודש בעל מום יצא לחולין וצריך לעשות לו דמים אם אין זו של חולין יפה כשל הקדש מוסיף עליה מעותיו עד כדי דמי הקדש: **יצא לחולין דבר תורה** · ואפי' אין זו יפה כמותה כדאמר דאמעיט מאונאה: **אף צריך לעשות לו דמים דבר תורה** · דגבי הקדשות "ערכך" כתיבא בכולהו וקסבר "ערכך" = שווין משמע, ור' יוחנן סבר "ערכך" = כל דמים שיערכוהו משמע ליה אם זול אם יוקר: **והא"ר יונה אהקדשות כו'** · לר' יונה קשיא אדרבי יוחנן: **ואיפוך** · אליבא דר' יונה, אבל אליבא דרבי ירמיה לא תיפוך דהא לר' ירמיה אליבא דרבי יוחנן הקדשות אין להם ביטול מקח דמ"ד אקרקעות אבל אהקדשות לא כדשמואל וה"נ איתא בתמורה לרבי יונה איפוך וקמיפלגי ר"ל ור' יוחנן מ"ד אין להן ביטול מקח אית ליה דשמואל דכיון דאימעיט מאונאה לא שנא שתות לא שנא יתר משתות דאילו גבי הדיוט אמרינן טעה אבל בהקדש ליכא למימר טעות: **ומר לית ליה דשמואל** · קסבר כיון דאיכא יתר משתות לאו דרך מקח הוא וכיון דלגבי מקח לאו מידי הוא גבי חילול נמי לאו מידי עבד: **שחיללו אין** · דהא אימעיט מאונאה לא שנא גדולה ולא שנא קטנה: **לכתחילה לא** · ודבר תורה דערכך שווין משמע: **ומר סבר אפי' לכתחילה** · ערכך כל דהו משמע הלכך לאפקועי איסוריה ואפילו מדרבנן שרי ומיהו לאחר זמן ישלם: **לעולם בכדי אונאה** · וקאמר דבר תורה ואפילו בכדי אונאה צריך לעשות דמים דבר תורה: **ולא תיפוך** · דאי מפכת לה קשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן דאילו לדידיה לא מצי לתרוצי אין להן אונאה דמתני' כרב חסדא דפחות מכדי אונאה חוזר מדא"ר יוחנן אונאה אין להן ביטול מקח יש להן מכלל דאונאה אין להן דקאמר אין מחזירין להן אונאה הוא אבל ר"ל כי מותבת ליה *ממתניתא מוקי לה כרב חסדא: **מאי אין להן אונאה** · דגבי הקדשות

דאפי'

ז"ל ממתניתין

אמר ר"נ הדר א"ר חסא אונאה אין להן ביטול מקח יש להם · משמע דרב נחמן לא פליג ארב חסא רבו וקשה לר"ת דבפ' המקבל (לקמן דף קט: ושם) אמרינן זבן בר' ושוה ק' סבור מינה כו' אמר רב נחמן אין אונאה לקרקעות אלמא אפי' ביטול מקח אין להם ותירץ ר"ת דאין אונאה עד פלגא אבל מפלגא ואילך מיקרי ביטול מקח ויש להם ואתי שפיר הא דתנן (לעיל דף נו:) רבי יהודה אומר אף המוכר בהמה ומרגלית אין להם אונאה ומפרש בגמרא עד כדי דמיהם מדקאמר אף משמע דקרקעות נמי אית להו האי שיעורא ובפרק אלמנה נזונית (כתובות דף נג:) תנן שום הדיינין שפחתו שתות או הותירו שתות מכרם בטל רשב"ג אומר מכרם קיים ומפרש התם* דמכרם קיים עד פלגא: **יצא** לחולין כו' · למ"ד צריך לעשות לו דמים מדבריהם יצא לחולין הכל אבל מדרבנן צריך לשלם להקדש אונאתו ולמ"ד צריך לעשות לו דמים דבר תורה דיש להקדש ביטול מקח יצא לחולין כנגד המעות שנתן והשאר יתחלל בדמים שישלם וקמ"ל דלא אמרינן כיון שיש להקדש ביטול מקח יבטל הפדיון ולא יצא לחולין כלל כמו בהדיוט דהמקח בטל והיינו טעמו משום דבהדיוט המתאנה חוזר משום שאינו רוצה להחזיר האונאה *ואפילו אם המתאנה פוטרו מלהחזיר מ"מ שניהם חוזרים כיון שהמתאנה היה יכול לבא לידי הפסד אם לא ירגיש ויחזור בכדי שירצה אבל הקדש המתאנה אינו יכול לבא לידי הפסד כשידע המחלל שאינה הקדש לא יוכל ליהנות עד שיוסיף על דמיו כדי שוויו וע"כ צריך להוסיף ולא יוכל לחזור דהפי' מתחייב להקדש בטעות מפסיד כדאמרינן בים טחלין (ב"ב דף קנג: ושם ד"ה ולא) לא תשיימיה את דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט כ"ש כאן שיתחייב להוסיף אע"פ שטעה והיה סבור שיתחלל בכך כל ההקדש ולא יצטרך להוסיף כי מ"מ נתרצה לשוה בשוה ולא נתכוון מסתמא להנות ההקדש ואינו יכול לחזור ולכך אין שניהם חוזרים: **והאמר** רבי יונה אהקדשות · ביטול מקח יש להם ולא היה יכול לתרץ דביטול מקח יש להם מדרבנן/ דאם כן מאי איכא בין אונאה דהקדש לביטול מקח דבאונאה נמי צריך להוסיף דמים מדרבנן מדפריך אי באונאה בהא לימא ר"ל דבר תורה אבל לרבי יוחנן דאמר מדבריהם אתי ליה שפיר ולעיל נמי אמר יד הקדש על העליונה אפילו באונאה ועוד אי ביטול מקח דקאמר ר' יונה מדבריהם א"כ נצטרך לומר דלמ"ד אין להם ביטול מקח היינו אפילו מדרבנן א"צ להשלים דמים ובהדיא קתני דצריך לעשות לו דמים ולעיל* יד הקדש על העליונה: **ומר** סבר אפי' לכתחילה · תימה דבפ' המקדיש שדהו (ערכין דף כט.) אומר כי אמר שמואל שחללו לכתחילה מי אמר ובפ"ק דסנהדרין (דף יד:) אמר דבשומת הקדש בעינן י' וכהן ולעולם הבעלים קודמין שמוסיפין חומש אלמא מחזירין אחר ריוח הקדש וי"ל דה"פ שחללו אין שנתכוון לחללו פחות מדמיו שדבר זה אסור לעשות ואין צריך להשלים אלא מדרבנן אבל לכתחילה שעשה דבר שמותר שנתכוון לחללו שוה בשוה וטעה ונמצא שהקדש שוה יותר ישלים מן התורה ומר סבר אפילו לכתחילה לא ישלים אלא מדרבנן אף על פי שנתכוון שוה בשוה אבל במזיד לכ"ע אסור לאנות ההקדש* :

דאפילו

[דף ק:]

[תמורה כו:]

[פי' ר"ש]

[ועי' תוספות תמורה כז: ד"ה בין למר כו' ועי' תוס' שם ד"ה לא אמרן]

קסג א מיי' פי"ג מהל' מכירה הל' ח סמג לאוין קע טוש"ע ח"מ סי' רכז סעיף כט ועי"ש במ"מ:

קסד ב מיי' פ"ז מהל' ערכין הלכה ח [רב אלפס ע"ז פ"א דף כלג.]:

קסה ג מיי' פ"ב מהל' תמורה הל' א ב:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה יצא וכו' ואפילו אם המתאנה. עיין לעיל דף כ ע"ב תוס' ד"ה ואילו:

קדושין יח:

בכורות כה. כ:

מעילה יד:

תמורה כז:

ערכין כט.

[תמורה כו.

ע"ש]

לעיל נו.

נושא/מבנה

○ מח' ר' יונה ור' ירמיה על מה אמר ר' יוחנן "אונאה אין להם ביטול מקח יש להם"

ר' יונה - אהקדשות

ר' ירמיה - אקרקעות

מבנה

△ מח' ר' יוחנן ור"ל בהא דקתני "וצריך לעשות לו דמים" במי שחילל בהמת קדשים בעלת מום על בהמת חולין וצריך שיקפיד שהחולין יהיה שוה ערך של הקדשים

לר' יוחנן - מדרבנן

לר"ל - מן התורה

▲ שלבי בירור לדעת אם מדובר בכדי אונאה - או - ביטול מקח

הדמות האמ'

I - בביטול מקח

II - בכדי אונאה

✉ "קמיפלגי" לברר במאי קמיפלגי ר' יוחנן ור"ל

הקדש וקרקע

ר' אמי: אונאה אין להם ביטול מקח יש להם

ר' יונה: (כמו ר' אמי)

לשיטת אונאה אין, ביטול מקח יש

ר' ירמיה: א) קרקע - אונאה אין, ביטול מקח יש

ב) הקדש - אין אפילו ביטול מקח

*סוגריים להקל על הקריאה ובנות הקושיא - דהגמ' מקיפה דעת ר' יונה נוצר סתירה בדברי ר' יוחנן.

דאפי' פחות מכדי אונאה חוזר: מיתיבי רבית ואונאה להדיוט ואין רבית ואונאה להקדש? מי אלימא ממתניתין דאוקימנא "בתורת אונאה" ה"נ "רבית ודין אונאה (קשה) דאפילו פחות מעות חוזר להדיוט ואין רבית ודין אונאה להקדש" אי הכי היינו דקתני סיפא זה חומר בהדיוט והא הקדש יותר חמור באונאה מה שקתני בהדיוט חמור מבהקדש? ארבית, איתמ נמי "זה חומר בהקדש מבהדיוט" - אאונאה? הכי השתא בשלמא "זה רבית חומר בהדיוט מבהקדש" ותו לא, אלא הקדש "זה בתמיה חומר" ותו לא; רבית דקתני ואין רבית להקדש דהקדש היכי דמי? אילימא שהלוה להדיוט דאוזפיה גזבר מאה במאה 120 100 ועשרים והלא מעל הגזבר וכיון שמעל הגזבר יצאו מעותיו לחולין והוו להו דהדיוט? אמר רש"י רב הושעיא הכא במאי (או בהלואה קאי) עסקינן כגון שקיבל עליו לספק סלתות מארבע ועמדו משלש *כדתניא *המקבל עליו לספק סלתות: מארבע ועמדו משלש מספק מארבע, משלש ועמדו מארבע מספק מארבע שיד הקדש על העליונה רב פפא לעולם בהלואה אמר הכא באבני בנין המסורות לגזבר עסקינן כדשמואל רש"י *דאמר שמואל *בונין בחול ואח"כ מקדישין : אין בהן תשלומי כפל (וכו') : מנהני מילי דת"ר *על כל דבר פשע = כלל, "על שור על חמור על שה על שלמה" = פרט "על כל אבדה אשר יאמר" חזר וכלל 'כלל ופרט וכלל' אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון אף כל דבר המטלטל וגופו ממון יצאו קרקעות שאינן מטלטלין יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות יצאו שטרות שאע"פ שמטלטלין אין גופן ממון הקדשות אמר קרא °"רעהו" = רעהו ולא הקדש : ולא תשלומי ד' וה' (וכו') : מאי טעמא תשלומי ד' וה' אמר רחמנא ולא רש"י תשלומי שלשה וארבעה : שומר חנם אינו נשבע (וכו') : מנהני מילי בשומר חנם כתיב דת"ר *"כי יתן איש אל רעהו" = כלל, "כסף או כלים" = פרט לשמור = (*וגונב מבית האיש) חזר וכלל, 'כלל ופרט וכלל' אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון אף כל דבר המטלטל וגופו ממון: יצאו קרקעות שאינן מטלטלין יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות יצאו שטרות שאע"פ שמטלטלין אין גופן ממון הקדשות אמר קרא "רעהו" = רעהו ולא של הקדש : נושא שכר אינו משלם (וכו') : מנהני מילי בשומר שכר כתיב דת"ר °"כי יתן איש אל רעהו" = כלל "חמור או שור או שה" = פרט, "וכל בהמה לשמור" = חזר וכלל, 'כלל ופרט וכלל' אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון אף כל דבר המטלטל וגופו ממון: יצאו קרקעות שאינן מטלטלין יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות יצאו שטרות שאע"פ שמטלטלין אין גופן ממון הקדשות אמר קרא "רעהו" = רעהו ולא של הקדש: שומר חנם אינו נשבע וכו' : ורמינהו *בני העיר ששלחו את שקליהן ונגנבו או שאבדו: אם משנתרמה התרומה

נשבעין

דאפילו פחות מכדי אונאה חוזר : **ואין רבית ואונאה להקדש** · אין איסור אונאה ואיסור רבית נוהג בהקדש ולקמיה מפרש היכי דמי רבית דהקדש : **דין אונאה להדיוט** · שתות : **ואין דין אונאה להקדש** · דאפילו פחות מכדי אונאה חוזר : **היינו דקתני כו'** · בתמיה

תורה אור

והא חומרא דהקדש הוא : ומשני כי קתני חומר דהדיוט ארבית קאי : **אאונאה** · ומשום אונאה ליתני נמי זה חומר בהקדש : **אלא הקדש זה חומר ותו לא** · בתמיה : **דאוזיף** · שהלוה להדיוט : **והלא מעל** · שהוציא מעות הקדש לחולין ולא הכניס תחתיהן להקדש כלום ושוגג הוא אלא כסבור שמותר משום שכר הקדש : **והוו להו דהדיוט** · של גזבר שהרי עליו לשלם להקדש קרן וחומש : **הכא במאי עסקינן** · האי דקתני "אין רבית להקדש" לאו בהלואה קאי אלא בהדיוט שקיבל מעות מן הלשכה מן הגזבר לספק סלתות כל השנה למנחות של צבור ארבע סאין בסלע והוקרו ועמדו משלש סאין בסלע דאילו הדיוט אסור לפסוק על פירות עד שיצא השער וכאן אפילו לא יצא השער עדיין לארבע פוסקין : **רב פפא אמר** · לעולם בהלואה דאוזיף מאה במאה ועשרין ודקשיא לך הא מעל : **באבני בנין** · עסקינן שהלוה הגזבר מהן להדיוט דאין בהן מעילה ואין על הגזבר לשלם אלא שליח בעלמא הוא : **דאמר שמואל בונין בחול** · כשהן בונין בניני הקדש לא היו קונין האבנים והטיט ממעות הקדש כדי שלא יבואו האומנין והעם לידי מעילה אם ישבו עליהם או אם יהנו מהם אלא לוקחין בהקפה והרי הן חול עד שיבנו בחומה ומשהן בנויות בחומה נותנין מעות הקדש ולוקחין אותן והוא הקדשן או אם התנדב אדם אבנים נותנן לבנאי ואינו קורא שם הקדש עליהן עד שיתנו בבנין הלכך לא מעל הגזבר : **על כל דבר פשע** · סיפיה דקרא משתעי בטוען טענת *גנב או בגנב עצמו : **ולא תשלומי שלשה וארבעה** · שלשה לשה וארבעה לשור דכיון דאימעיט מכפל בכלל להו חדא שהכפל בטובח ומוכר בכלל תשלומי ד' וה' : **וכי יתן וגו'**. לקמן בהשואל (דף נז:) אמרי' פרשה ראשונה נאמרה בשומר חנם שניה בשומר שכר וכתוב בפרשה ראשונה "ונקרב בעל הבית וגו'" ואוקימנא לשבועה בהמפקיד (לעיל דף מא:) : **שקלים** · שקלים של אדר לקרבנות צבור : **ונגנבו** · מן השלוחין : **אם משנתרמה התרומה** · אם כשבאו לדון כבר נתרמה התרומה שהיו תורמין הלשכה בג' קופות :

נשבעין

דאפילו כל שהוא חוזר · ודוקא הקדשות אבל קרקעות עד פלגא אינו חוזר : **בשלמא** בהדיוט (א) זה חומר ותו לא · פי' זהו חדוש שהדיוט חומר אבל בהקדש זה חומר בתמיה פי' מה חידוש הוא שמצינו חומר בהקדש מבהדיוט ולא גרסינן תו לא שהרי אף בהדיוט איכא טובא שומר חנם אינו נשבע *וכל הנך דמתניתין* : **כיון** דמעל הגזבר נפקא להו לחולין · ולא מצי למימר דאוזפיה במזיד דלא נפקא לחולין דא"כ ליכא אגר נטר כיון שהלוה אסור להשתמש בהם דלא זכה בהם: **לספק** סלתות מארבע ועמדו משלש · תימה היכי מיירי אי יצא השער או לא יצא השער ויש לו א"כ בהדיוט נמי שרי ואי דלא יצא השער וגם אין לו על מה מחלל מעות הקדש וליכא למימר שיחלל על פרוטה דהא אע"ג שזהו ריוח הקדש שמתנה לתת ארבע סאין בסלע להקדש כל השנה כיון דבשעת חלול מחלל על דבר שאינו שוה זהו זילותא דאם לא כן אמאי הדר ביה ממאי דאוקי דאוזיף במאה כו' ומזה הטעם נמי אין לומר לב"ד מתנה עליהם להתחלל בשביל ריוח הקדש דא"כ בחנם חזר בו משנויא קמא וי"ל כגון שהתנדב אדם לתת ק' סלעים ולא הקדישם עדיין ונתנם לגזבר כדי לתת להקדש ארבע סאין בכל סלע ויצא השער של לקוטות אבל לא יצא השער כלל אסור דלמא אתי לאחלופי בהדיוט ולכך נקט ועמדו אחר כך משלש וכן בזוזי אם נתן ק' זוזי לאדם שיחזיר להקדש מאה ועשרים אסור דאפילו מדאורייתא נראה דאסור דחשיב כאילו מקבל מלוה עצמו כמו (קדושין דף ז.) תן מנה לפלוני ואקדש אני לך דמקודשת מדין ערב דחשוב כאילו קבלה ממנו והא דשרי בסמוך דאוזיף אבנים במאה ועשרים היינו שהגזבר עצמו נותן וגם אבנים הם דמוכחא מילתא שהם של הקדש אבל דרך מקח וממכר שנתן על הסלתות וגם יצא השער של לקוטות שרי להקדש : ***שומר** חנם אינו נשבע · נראה דהוא הדין דאינו משלם דאפילו שומר שכר אם פשע נראה דלא משלם מדפריך לקמן (דף נח.) מהשוכר פועל לשמור כו' ולא משני כשפשע והיינו טעמא דמכל דין הפרשה אמעיטו והא דלא קתני אינו משלם דהוי רבותא טפי משום דעיקרה בשבועות פרק הדיינים (דף מב:) ונסבה אגררה דהתם : **רעהו** ולא של הקדש · *ובריש מרובה (ב"ק דף סו.) ממעט מוגנב מבית האיש* : **כי** יתן איש אל רעהו כלל · בריש ג' מינים (נזיר ד' לה.) דריש בפרט וכלל ופרט ובת"כ דריש בכלל ופרט לחודא ונראה דכל הני כללי ופרטי אסמכתא דבמרובה* דרשינן מעל חמור שור ושה חד למעוטי עבדים וחד למעוטי קרקעות וחד לשטרות בין מכפל בין משבועה והשתא אתי שפיר דכסף או כלים דרשינן פרק שבועת הדיינין (שבועות דף לט: ושם ד"ה מה) מה כלים שנים אף כסף שנים מה כסף דבר חשוב כו' :

נשבעין

קסו א מיי' פ"ז מהל' כלי מקדש הל' ט:

קסז ב מיי' פ"ח מהל' מעילה הלכה ד :

קסח ג מיי' פ"ג מהל' שקלים הלכה ט :

[וע"ע תוס' זבחים לד: ד"ה אלא מתרי וכו' ותוס' ערכין כ. ד"ה ת"ל חומר]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה בשלמא בהדיוט זה חומר פי' כצ"ל ותיבות ותו לא נמחק:

[צ"ל כדתנן]

[עי' תוס' עירובין לא: ד"ה ונתן]

גליון הש"ס

גמ' בונין בחול. עיין לעיל דף נד ע"א תוס' ד"ה הקדש: תוס' ד"ה בשלמא וכו' וכל הנך דמתני'. עיין זבחים דף לד ע"ב תוס' ד"ה אלא:

[שייך למתני']

[בב"ק סג. ובשבועות מג. איתא לשמור חזר וכלל]

[צ"ל ובמרובה]

[עי' תוס' ריש מרובה סג. ד"ה רעהו]

[דף סה:]

[שקלים פ"ד מ"ט מנחות ל.]

מעילה יד.

ב"ק סב: שבועות מב:

* ע' ב"ק סג:

ב"ק סג. שבועות מג. [ע"ש]

שקלים ג: יומא סה.

נח.

שמות כב/ח

שם/ז

שם/ו

שם/ט

מבנה (מזקב) △
קושיות
▽ תשובות

נושא
לבאר הא דאמרינן "אין רבית להקדש"

נושא
מקורות להא דקתני במתני' אינו חייב כפל (על הדברים המוזכרים במש')
מיעוטים

נושא
מקור והא דקתני שומר חנם אינו חייב (על הדברים המוזכרים במש')

נושא
בלוי שומר שכר (ע' נושא הקודם)

נושא
סתירה למשנתנו (הא דקתני שומר חנם אינו נשבע על הקדש) מהא דקתני שאם נגנב או נאבד שקלי הקדש מהשליח שהלך להביאם למקדש שהוא צריך לישבע

מבנה (מזקב) △
קושיא
▽ תשובה